

Arrest

nr. 199 664 van 13 februari 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. BAKI
Gallifortlei 70
2100 DEURNE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 18 september 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 1 augustus 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 december 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 januari 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. BAKI, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoekende partij verklaart de Servische nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 25 oktober 1963.

1.2. Bij brief gedateerd op 16 januari 2015 dient de verzoekende partij, samen met haar gezinsleden, een aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.3. Op 31 maart 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) de beslissing waarbij de aanvraag van 16 januari 2015 onontvankelijk wordt verklaard. De verzoekende partij tekent beroep aan tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.4. Bij arrest van 6 juli 2017 met nummer 189 487 vernietigt de Raad de voormelde beslissing van 31 maart 2015.

1.5. Op 1 augustus 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris een nieuwe beslissing waarbij de aanvraag van 16 januari 2015 onontvankelijk wordt verklaard. Tegen deze beslissing wordt beroep aangetekend, beroep dat bij de Raad gekend is onder het rolnummer 210 125.

1.6. Eveneens op 1 augustus 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing die op 17 augustus 2017 aan de verzoekende partij ter kennis wordt gebracht en waarvan de motieven luiden als volgt:

"De heer:

Naam, voornaam: [A.G.]

geboortedatum: [...]

geboorteplaats: [...]

nationaliteit: Servië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

onmiddellijk na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980, is hij een vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen:

Betrokkene vroeg asiel aan op datum van 04.06.2014, deze asielaanvraag werd negatief afgesloten op datum van 09.09.2014. De maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen is aldus ruimschoots overschreden.

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 dagen verminderd omdat:

o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied uiterlijk op 21.09.2014 te verlaten, aan betrokkene betekend op 11.09.2014."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 7, 74/13 en 74/14 van de Vreemdelingenwet, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel. De verzoekende partij betoogt eveneens dat er sprake is van machtsmisbruik.

Zij verwoordt haar middel als volgt:

"[...] Artikel 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen legt het bestuur de verplichting op om de genomen beslissing op afdoende wijze te motiveren. De opgelegde motivering moet in de akte zowel de juridische als de feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Dat de bestreden beslissing ten onrechte verwijst naar een eerder uitstel tot het verlaten van het grondgebied dd. 11.09.2014, om te verantwoorden dat een zeer korte termijn wordt toegestaan om het grondgebied te verlaten, nu hij immers een regularisatieverzoek heeft ingediend omdat hij onmogelijk

terug kan keren naar Servië om daar een aanvraag in te dienen, zonder tevens rekening te houden met het regularisatieverzoek en de daarin vermelde bijzondere omstandigheden waarom de aanvraag in België wordt ingediend.

In de bestreden beslissing wordt totaal niet gemotiveerd waarom er geen rekening wordt gehouden met het privéleven van verzoekers en waarom het respecteren van hun privéleven niet zou opwegen tegen de vereiste om een visumaanvraag in te dienen in het land van herkomst. De verwerende partij beperkt zich slechts tot de bewering dat men niet zou aantonen dat men valt onder de bescherming van artikel 8 EVRM, doch zij verricht geen enkele afweging van de elementen die werden aangebracht door verzoekers. De gratuite bewering dat toepassing niet is aangetoond zonder enig onderzoek of afwezig, is een manifeste schending van de formele motiveringsplicht.

De motivering van de bestreden beslissing is in werkelijkheid niets anders dan slechts een stijl- en standaardformule die op geen enkele wijze beschouwd kan worden als een afdoende motivering van de bestreden beslissing. De bestreden beslissing steunt derhalve niet op afdoende, ter zake dienende, pertinente en deugdelijke motieven.

[...] Artikel 7 Vreemdelingenwet bepaalt : "1 Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven: [...] 2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;"

Het feit alleen dat verzoeker niet langer wettig in het land verkeert, is geen toereikende reden om hem in casu het bevel te geven het grondgebied te verlaten. Dat er immers meer voordelige bepalingen zijn vervat in een internationaal verdrag die voorrang hebben op artikel 7 Vreemdelingenwet. Er is met name een schending van artikel 3 en 8 EVRM. De bestreden beslissing werd dan ook genomen met schending van artikel 7 van de Vreemdelingenwet.

Verwerende partij dient vermelde beslissing niet te nemen. Zij wordt hier niet geconfronteerd met een wettelijke verplichting, maar met een wettelijke mogelijkheid.

Bij het nemen van deze beslissing dient rekening te worden gehouden én met de stand van de procédure die de grond voor de aanwezigheid van verzoeker vormt (procédure artikel 9bis) én met de concrete omstandigheden van het dossier (lange verblijfsperiode van verzoeker in België, familiale banden, gezondheidstoestand, gevaar in het land van herkomst, enz.).

Door dit niet te doen maakt verwerende partij misbruik van haar macht.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet stelt: "Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. "

De bestreden beslissing omvat geen enkele overweging van deze verplichte afweging. Een verwijzing naar artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet is niet voldoende zonder de afweging van artikel 74/13 te maken. Dit is tevens een schending van artikel 8 EVRM (zie infra).

Dat er geen reden was om verzoeker het bevel te geven onmiddellijk het land te verlaten conform artikel 74/14 Vreemdelingenwet.

Een loutere verwijzing naar artikel 74/14 §3, volstaat niet om af te wijken van de normale termijnen voor verwijdering van minimum zeven dagen tot maximaal dertig dagen. Deze bepaling houdt een mogelijkheid in (§ 3. Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien:) en hoegenaamd geen verplichting. Bijgevolg diende te worden gemotiveerd waarom er wordt afgeweken van de normale termijnen. De eenvoudige verwijzing beantwoordt niet aan de vereisten van dit artikel noch aan de motiveringsplicht.

Vastgesteld moet worden dat de Dienst Vreemdelingenzaken de feiten niet correct heeft beoordeeld, en dat zij alleszins en minstens op grond daarvan op een onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen.

[...] Dat tevens een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld. Voornoemd beginsel legt de overheid de verplichting op om haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken geen rekening heeft gehouden met de concrete omstandigheden van zijn situatie. Zo heeft zij ten onrechte geen rekening gehouden met volgende omstandigheden: de duur van het verblijf en de integratie van betrokkene, zijn echtgenote en hun kinderen; dat de kinderen hier naar school gaan; dat men geen rekening heeft gehouden met hun gezondheidssituatie en met het gevaar dat men loopt in het land van herkomst.

Uit het voorgaande blijkt dienovereenkomstig dat de Dienst Vreemdelingenzaken de beginselen van behoorlijk bestuur niet heeft nageleefd, en dat haar handelwijze getuigt van onzorgvuldig bestuur.

[...] Dat tevens de artikelen 3 en 8 EVRM werden geschonden door de bestreden beslissing.

Artikel 8 EVRM : "1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling. 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen".

De bestreden maatregel vormt een inmenging in het privé- en gezinsleven van verzoeker en zijn recht op een familiaal en privéleven, en dient in overeenstemming te zijn met artikel 8 E.V.R.M. Het begrip familiaal en privéleven in artikel 8 EVRM sluit de relatie in van verzoeker met zijn ruime vrienden- en kennissenkring.

Indien verzoeker gedwongen wordt het land te verlaten, verliest hij zijn bestaande sociale netwerk en dient hij zijn leven terug op te bouwen in een voor hem ondertussen vreemd land.

Gelet op de concrete situatie van verzoeker kan worden besloten tot een schending van artikel 8 EVRM. Verzoeker woont reeds jaren in België. Hij is volkomen geïntegreerd in de Belgische samenleving. Hij heeft niets meer verloren in zijn thuisland. Hij is zonder enige twijfel zeer sterk geïntegreerd in de Belgische samenleving. De bestreden beslissing is compleet disproportioneel. De belangen van de overheid wegen niet op tegen deze van verzoeker.

Dat rekening dient te worden gehouden met volgende elementen:

- De ernst van de moeilijkheden die verzoeker zou ondervinden in het land waarnaar de vreemdeling uitgewezen wordt: deze zijn zeer groot;
- De hechtheid van de sociale, culturele en familiale banden met het gastland en met het land van bestemming: zeer grote hechtheid met België en quasi geen band met Servië;
- Het feit dat verzoeker een blanco strafregister heeft;

Gelet op alle bovenstaande feiten dient te worden besloten tot een onevenredige inmenging die niet noodzakelijk is in een democratische samenleving. Op grond van de boven vermelde feiten dient te worden besloten tot een schending van artikel 8 EVRM.

Een schending van artikel 3 EVRM staat vast. Het gaat hier om een absoluut verbod. Verzoeker is afkomstig uit het grensgebied met Kosovo waar de dagelijkse passage van zowel Servische militairen als Servische gendarmerie er een normaal leven onmogelijk maken en de kinderen traumatiseren. Dit heeft bij dochter [B.] en mevrouw [S.] geleid tot medische problemen waarvoor men behandeld wordt. Dat het gezin gevaar loopt in het thuisland en dat de lopende behandeling niet mag worden onderbroken. Ze zijn overigens ook helemaal verknocht met België. Het feit dat de Dienst Vreemdelingenzaken geen rekening houdt met de situatie van verzoeker, maakt in feite een onmenselijke behandeling uit. Het is de verplichting van de Dienst Vreemdelingenzaken om deze concrete omstandigheden te onderzoeken (EHRM 4 december 2008, Y. v. Rusland, § 77). Er moet in het kader van artikel 3 EVRM rekening worden gehouden met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de betrokkene (zie EHRM 4 december 2008, Y. v. Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi v. Italië, §§ 128-129; EHRM 26 juli 2005, N. v. Finland, § 167 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine). De Dienst Vreemdelingenzaken wenst verzoeker terug te laten keren naar een land waar hij totaal niets meer verloren is, hetgeen in casu een schending is van voormelde bepaling.

[...] Dat de motieven van de bestreden beslissing het dictum dan ook niet kunnen verantwoorden. Dat een schending van de formele en materiële motiveringsplicht dan ook vast staat, waarbij de bestreden beslissing het artikel 7, 74/13 en 74/14 Vreemdelingenwet van 15.12.1980, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, alsook artikel 3 en 8 EVRM schendt, en de Dienst Vreemdelingenzaken haar macht misbruikt."

2.2.1. Het door de verzoekende partij geschonden geachte artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de motivering van een administratieve beslissing de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De motivering moet in dit opzicht dus draagkrachtig zijn, wat wil zeggen dat zij voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn (RvS 31 augustus 2009, nr. 195.654).

In de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslagen, namelijk artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet voor de afgifte van het bevel en artikel 74/14, § 3, 4° van de Vreemdelingenwet voor het verminderen van de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 dagen.

De verwerende partij duidt verder dat de verzoekende partij op 4 juni 2014 asiel heeft aangevraagd en dat deze aanvraag negatief werd afgesloten op 9 september 2014. De maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen is aldus ruimschoots overschreden. De verwerende partij wijst er tevens op dat de verzoekende partij geen gevolg heeft gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten dat haar ter kennis werd gebracht op 11 september 2014.

Er kan bezwaarlijk worden gesteld dat de voorziene motivering onduidelijk, stereotiep of gestandaardiseerd zou zijn, aangezien er duidelijk wordt verwezen naar de individuele situatie van de verzoekende partij. Er dient bovendien te worden geduoid dat zelfs indien een beslissing is gemotiveerd met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit loutere feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren is gemotiveerd (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

De verzoekende partij betoogt dat totaal niet wordt gemotiveerd waarom er geen rekening wordt gehouden met haar privéleven en dat van haar gezinsleden en waarom dit niet opweegt tegen de vereiste om de verblijfsaanvraag in het land van herkomst in te dienen. Zij gaat er met haar betoog aan voorbij dat in de motivering van de beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9bis onontvankelijk wordt verklaard, die op dezelfde dag als de bestreden beslissing tot afgifte van een bevel is genomen, een uitgebreide afweging wordt gemaakt inzake het privé- en gezinsleven van de verzoekende partij. In deze beslissing wordt erop gewezen dat het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen op zich enkel een tijdelijke verwijdering van het grondgebied betekent en op basis van de uiteenzetting in de aanvraag niet blijkt dat het privé- en gezinsleven bij een dergelijke tijdelijke verwijdering in die mate wordt verstoord dat er sprake is van een schending van artikel 8 van het EVRM. Er werd vastgesteld dat niet blijkt dat de betrokkenen nog familieleden hebben in België en dat inzake hun sociale leven slechts één getuigenverklaring ondertekend door twee personen voorlag, naast een getuigenverklaring van de schooldirecteur die betrekking had op de minderjarige kinderen. Er werd ook reeds geoordeeld dat de scholing van de kinderen eveneens kan worden verkregen in het land van herkomst en dat de betrokkenen nog familieleden hebben in zowel Servië als Kosovo. Deze motivering stelde de betrokkenen in kennis van de motieven waarom een schending van artikel 8 van het EVRM niet wordt aanvaard, derwijze dat zij op nuttige wijze hiertegen in rechte konden opkomen. In hun verblijfsaanvraag brachten de verzoekende partij en haar partner inzake het hoger belang van hun minderjarige kinderen ook geen andere argumenten naar voor, zodat niet blijkt dat ter zake een ruimere motivering was vereist. Er blijkt ook niet dat de voormelde motivering diende te worden herhaald in de thans bestreden beslissing, minstens blijkt niet dat de verzoekende partij er een voldoende belang bij heeft zulks op te werpen.

De Raad merkt verder op dat uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet op zich niet volgt dat in elke beslissing tot verwijdering een afzonderlijke motivering in het licht van deze bepaling dient te worden opgenomen (RvS 8 januari 2016, nr. 11.716 (c)).

Inzake het betoog dat de motivering om geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te kennen op grond van artikel 74/14, § 3, 4° van de Vreemdelingenwet niet kon volstaan, wordt verwezen naar de verdere bespreking van het middel betreffende deze wetsbepaling.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt de voorziene motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van de formele motiveringsplicht of van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.2.2.1. Waar de verzoekende partij de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert, dient het middel te worden onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

2.2.2.2. Artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven:

[...]

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

[...]"

De verzoekende partij betwist als dusdanig niet dat zij noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf in het Rijk van meer dan drie maanden of om er zich te vestigen en evenmin dat zij er langer verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn. Zij beroept zich evenwel op *'meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag'* om te stellen dat de verwerende partij niet zomaar een bevel om het grondgebied te verlaten kan afgeven. De verzoekende partij verwijst hierbij naar artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en naar de artikelen 3 en 8 van het EVRM.

2.2.2.3. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: *"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."*

Dit artikel vormt de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn. Uit lezing van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn blijkt dat bij een verwijderingsmaatregel rekening moet worden gehouden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokkene. Deze drie te respecteren elementen vinden eveneens hun weerklink in respectievelijk de artikelen 24 (hoger belang van het kind), 4 (verbod van foltering en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen) en 7 (onder meer eerbiediging van het familie- en gezinsleven) van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en tevens in de artikelen 3 en 8 van het EVRM.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet noodzaakt steeds een individueel onderzoek waarbij de situatie van de betrokken vreemdeling wordt beoordeeld en waarborgt dat de verwerende partij bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten en daaromtrent een concrete afweging maakt. In zoverre rekening moet worden gehouden met het gezinsleven, vormt artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet een weerspiegeling van artikel 8 van het EVRM. Er is geen enkele reden om te veronderstellen dat het gezins- en familieleven, waarmee volgens de beide normen rekening zou moeten worden gehouden, op een verschillende manier zou moeten worden ingevuld.

De Raad wijst erop dat in het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten zelf geen motieven worden opgenomen inzake het gezinsleven van de verzoekende partij. Echter blijkt uit onderzoek van het administratief dossier dat op dezelfde dag en door dezelfde gemachtigde van de staatssecretaris ten aanzien van de verzoekende partij en alle leden van haar kerngezin de beslissing werd genomen waarbij hun aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard wegens het niet aangetoond zijn van de buitengewone omstandigheden. Bovendien werd aan de partner van de verzoekende partij eveneens een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten. Hierin werd ook melding gemaakt van de gemeenschappelijke minderjarige kinderen, die de partner van de verzoekende partij dienen te vergezellen. Uit het voorgaande volgt dat de verzoekende partij geenszins van haar gezinsleden wordt gescheiden. Door het op dezelfde dag nemen van de beslissing inzake de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en de beslissingen tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten voor alle gezinsleden, kan wel degelijk worden aangenomen dat rekening is gehouden met de eenheid van het gezin en in het verlengde hiervan met het gezinsleven. De Raad ziet ook niet in op welke wijze de gemachtigde van de staatssecretaris nog verder rekening had moeten houden met de gezinssituatie van de verzoekende partij.

Daarenboven werd reeds in de beslissing op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet een afweging gemaakt inzake het privé- en gezinsleven van de verzoekende partij in het kader van artikel 8 van het EVRM, waar de verzoekende partij en haar gezinsleden het Schengengrondgebied dienen te

verlaten om via de reguliere procedure de aanvraag om verblijfsmachtiging in te dienen. De beslissing op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet werd de verzoekende partij samen met het bestreden bevel ter kennis gebracht, zodat zij in kennis is van de redenen waarom een schending van artikel 8 van het EVRM niet wordt aanvaard.

Wat het hoger belang van de kinderen betreft, wijst de Raad erop dat de verzoekende partij geenszins in concreto uiteenzet op welke wijze de belangen van de kinderen worden geschonden door de bestreden beslissing. Bovendien heeft de verzoekende partij dit element niet uitdrukkelijk opgenomen in de aanvraag van 16 januari 2015 op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Waar in deze aanvraag werd opgeworpen dat de kinderen geïntegreerd zijn en schoollopen in België, werd hierop geantwoord in de beslissing van 1 augustus 2017 op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Hetzelfde kan worden gesteld inzake de gezondheidstoestand van een van de kinderen. Hierop werd reeds geantwoord in de voornoemde beslissing. Aldus kan de verzoekende partij geenszins voorhouden dat het hoger belang van de kinderen op geen enkele wijze in rekening is gebracht. Het is voor ieder normaal redelijk denkend mens ook evident dat het, in een normale gezinssituatie, in het hoger belang is van de kinderen om niet te worden gescheiden van hun ouders. Dit impliceert dat wanneer de ouders in België niet tot een verblijf zijn toegelaten of gemachtigd en zij het Rijk dienen te verlaten, zij zich hierbij dienen te laten vergezellen door hun minderjarige kinderen teneinde de belangen van deze kinderen en de gezinseenheid niet te schaden. De verwerende partij heeft met deze evidentie rekening gehouden, aangezien zij op het aan de partner van de verzoekende partij ter kennis gebrachte bevel om het grondgebied te verlaten ook de namen van de minderjarige kinderen heeft vermeld. De verzoekende partij slaagt er ook niet in aannemelijk te maken dat er in casu overige aspecten betreffende de belangen van de kinderen speelden waarmee specifiek rekening diende te worden gehouden, of waaromtrent enige motivering zich alsnog opdrong. Zij toont met haar uiteenzetting niet concreet aan dat de belangen van haar kinderen ernstig in het gedrag zouden komen.

Er blijkt verder niet dat de verzoekende partij zelf gezondheidsproblemen heeft.

Een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

2.2.2.4. Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

De Raad herhaalt dat gelet op de stukken van het administratief dossier dient te worden aangenomen dat de gemachtigde van de staatssecretaris voorafgaand aan het nemen van de thans bestreden beslissing is nagegaan of een terugkeer naar het herkomstland voor het indienen van de verblijfsaanvraag via de reguliere procedure in strijd is met artikel 8 van het EVRM. In zijn op dezelfde dag genomen beslissing waarbij de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard, die de verzoekende partij samen met de thans bestreden beslissing ter kennis werd gebracht, heeft hij een uitgebreide afweging gemaakt inzake het privé- en gezinsleven van de verzoekende partij. Er werd gesteld dat het in casu gaat om een tijdelijke verwijdering van het Belgisch grondgebied en dat de verzoekende partij en haar gezinsleden niet aantonen dat de banden met België van die aard zijn dat deze een buitengewone omstandigheid kunnen uitmaken.

De Raad verwijst naar, en sluit zich aan bij, zijn beoordeling in het arrest nr. 199 663 van 13 februari 2018:

“De Raad dient te herhalen dat in de bestreden beslissing uitvoerig wordt gemotiveerd inzake de ingeroepen grief ontleend aan artikel 8 van het EVRM. De verwerende partij wijst er zo op dat de verplichting om een aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst op zich enkel een tijdelijke scheiding impliceert, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Zij geeft aan dat niet blijkt dat de tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, het privé- en gezinsleven van de verzoekende partijen in die mate verstoort dat er sprake is van een schending van

artikel 8 van het EVRM. Zij stelt vast dat niet blijkt dat de verzoekende partijen nog familieleden hebben in België, terwijl zij wel nog familieleden hebben in Servië en Kosovo. Verder wordt opgemerkt dat inzake het sociale leven van de verzoekende partijen slechts één getuigenverklaring ondertekend door twee personen voorligt, naast een getuigenverklaring van de schooldirecteur die betrekking heeft op de minderjarige kinderen. Zij stelt dat op basis van deze stukken onvoldoende wordt aangetoond dat het netwerk van affectieve en sociale banden van die orde is dat een tijdelijke terugkeer een schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt. Er werd ook reeds op gewezen dat niet blijkt dat de kinderen een scholing niet kunnen verkrijgen in het land van herkomst.

De in de bestreden beslissing voorziene motivering laat voldoende toe te begrijpen waarom het bestuur tot zijn beoordeling in het licht van artikel 8 van het EVRM is gekomen. In het licht van de voormelde motivering kunnen de verzoekende partijen niet worden bijgetreden in hun betoog als zou in dit verband geen enkele afweging zijn gemaakt. In de thans voorliggende situatie waarin wel degelijk een afweging blijkt, komt het de verzoekende partijen toe met concrete argumenten aan te tonen dat enig aspect inzake het ingeroepen privé- en gezinsleven ten onrechte buiten beschouwing is gebleven of dat er sprake is van een onzorgvuldige dan wel kennelijk onredelijke afweging.

In casu betreft het een situatie van eerste toelating. Hierbij oordeelt het EHRM dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet eerder worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de Staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge.

De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106-107). In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde.

Een andere belangrijke overweging is of het privé- dan wel gezins- of familieleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van een van hen er toe leidt dat het voortbestaan van het privé- dan wel gezins- of familieleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 142). In zijn arrest Nyanzi t. het Verenigd Koninkrijk van 8 april 2008 geeft het EHRM duidelijk aan dat een privéleven dat werd opgebouwd tijdens een verblijf dat steeds als precair was te beschouwen in beginsel geenszins aanleiding vermag te geven tot een miskennis van artikel 8 van het EVRM en het in dit verband legitiem is dat de lidstaat een zwaarder belang toekent aan het publieke belang van een effectieve immigratiecontrole.

Hoewel artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijk procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door dit verdragsartikel worden gevrijwaard. Deze procedurele vuistregel is volgens het EHRM tevens van toepassing op situaties waar sprake is van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 46; EHRM 10 juli 2014, Tanda-Muzinga/Frankrijk, § 68). Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8 van het EVRM wanneer zij falen op zorgvuldige wijze een redelijke belangenafweging te maken (EHRM 28 juni 2011, Nuñez/Noorwegen, § 84; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 62).

In dit kader wijst de Raad er ook op dat volgens het EHRM de Staten het recht hebben om van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging op hun grondgebied wensen te vereisen dat zij een passende aanvraag indienen in het buitenland. Staten hebben geen verplichting om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM 9 oktober 2012, nr. 33917/12, Djokaba Lambi Longa t. Nederland, par. 81; en EHRM 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse t. Nederland, par. 101).

Indien, zoals in casu, minderjarige kinderen betrokken zijn, dan moet steeds hun hoger belang in rekening worden gebracht en moet hieraan een voldoende gewicht worden toegekend (EHRM 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse t. Nederland).

Er kan in casu worden aangenomen dat de verwerende partij bij het nemen van haar beslissing de relevante elementen in het kader van de belangenafweging in rekening heeft gebracht. In de bestreden beslissing is een uitdrukkelijke afweging gemaakt tussen het ingeroepen privé- en gezinsleven van de gezinsleden in België en de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar de verblijfsaanvraag in te dienen.

Het is niet betwist dat de verplichting om terug te keren naar het herkomstland om aldaar de verblijfsmachtiging te vragen geldt voor het gehele gezin en er aldus geen sprake is van een verbreking van de gezinsbanden. Er dient verder te worden aangenomen dat de verwerende partij geen noemenswaardige hinderpalen weerhield voor het verderzetten van een privé- en gezinsleven in het land van herkomst, minstens voor de duur van de behandeling van de verblijfsaanvraag, waar de kinderen in het herkomstland eveneens een gepaste scholing kunnen genieten en de verzoekende partijen nog familieleden hebben in zowel Servië als Kosovo. Aldus dient te worden aangenomen dat het bestuur wel degelijk ook oog heeft gehad voor het hoger belang van de kinderen. Uit deze motivering blijkt evenzeer dat de verwerende partij niet zonder meer aanvaardde dat er geen banden meer zijn met het herkomstland. Inzake het in België opgebouwde privéleven benadrukte de verwerende partij verder dat de thans bestreden beslissing op zich enkel een tijdelijke verwijdering van het grondgebied betekent. Er werd hierbij ook ingegaan op de voorgelegde stukken ter staving van de sociale banden die zijn opgebouwd in België, doch deze werden eerder beperkt geacht. Zo werd opgemerkt dat inzake het sociale leven van de verzoekende partijen slechts één getuigenverklaring ondertekend door twee personen voorligt, naast een getuigenverklaring van de schooldirecteur die betrekking heeft op de minderjarige kinderen. De verwerende partij stelde dat niet blijkt dat het netwerk van affectieve en sociale banden van die orde is dat deze tot gevolg heeft dat een zelfs tijdelijke verwijdering van het grondgebied in strijd komt met artikel 8 van het EVRM. De verwerende partij refereert in de bestreden beslissing ook reeds aan het gegeven dat het verblijf van de verzoekende partijen in België steeds precair was. Zij gaf ook nog aan dat het enkele gegeven dat de verzoekende partijen geen gevaar vormen voor de openbare orde of de openbare veiligheid niets afdoet aan de beoordeling, waar een dergelijk gedrag wordt verwacht van alle vreemdelingen die in België verblijven.

Wat het ingeroepen privéleven betreft, betogen de verzoekende partijen dat zij als gevolg van de bestreden beslissing hun bestaande sociale netwerk in België zullen verliezen. In de bestreden beslissing wordt evenwel beklemtoond dat deze beslissing enkel inhoudt dat de verzoekende partijen hun aanvraag via de reguliere procedure vanuit het buitenland moeten indienen, en dus in beginsel enkel een tijdelijke verwijdering van het grondgebied inhoudt. Indien een vreemdeling stelt duurzame banden met België te hebben opgebouwd, mag worden aangenomen dat deze banden niet teloorgaan louter als gevolg van een tijdelijke afwezigheid uit het Rijk om de verblijfsaanvraag via de reguliere procedure in te dienen. Hun uiteenzetting kan aldus niet overtuigen. De verzoekende partijen brengen geen concrete argumenten aan die maken dat een terugkeer naar het herkomstland om aldaar via de reguliere procedure de verblijfsaanvraag in te dienen, niet mogelijk zou zijn of niet in redelijkheid van hen kan worden verwacht. Er kan worden aangenomen dat de verzoekende partijen via de moderne communicatiemiddelen contacten kunnen blijven onderhouden met hun vrienden en/of kennissen in België. De verzoekende partijen geven verder niet aan te betwisten dat hun kinderen een gepaste scholing kunnen verkrijgen in het herkomstland.

De verzoekende partijen brengen geen concrete argumenten aan ter weerlegging van de motivering van de bestreden beslissing. Zij maken niet met concrete argumenten aannemelijk dat de verwerende partij bij het nemen van haar beslissing niet in redelijkheid kon oordelen dat een verderzetting van het privé- en gezinsleven – inclusief de scholing van de kinderen – mogelijk is in het herkomstland, minstens voor de duur van de behandeling van de verblijfsaanvraag vanuit het buitenland. Door het louter andermaal benadrukken van hun integratie en hun jarenlang verblijf, zonder voor het overige in te gaan op de

concrete motieven zoals deze in de bestreden beslissing kunnen worden gelezen, tonen de verzoekende partijen geen disproportionaliteit in de belangenafweging aan. De verzoekende partijen betwisten ook niet dat zij inderdaad nog familieleden hebben in Servië en Kosovo, waardoor zij niet overtuigen in hun betoog geen banden meer te hebben met het herkomstland. Op geen enkele wijze geven zij aan waarom zij zich niet langer zouden kunnen wenden tot deze familieleden. De verzoekende partijen beperken zich verder tot loutere beweringen dat zij hun leven niet opnieuw kunnen opbouwen in hun herkomstland en zij aldaar grote en ernstige moeilijkheden zullen ondervinden bij een terugkeer, zonder in dit verband een concrete toelichting te verstrekken of een begin van bewijs naar voor te brengen. Een dergelijk betoog kan niet volstaan om een disproportionele belangenafweging aan te tonen.

De Raad benadrukt dat de bestreden beslissing geen uitspraak doet over de gegrondheid van een verblijfsaanvraag. Een wettelijke mogelijkheid tot bescherming van het recht op eerbiediging van het gezins-, familie- en privéleven zoals ontwikkeld in België staat nog open, met name in het kader van een verblijfsaanvraag ingediend in het land van herkomst of elders bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

De verzoekende partijen weerleggen de vaststelling van het bestuur niet dat niet blijkt dat de verwijdering van het Belgische grondgebied met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, hun voorgehouden privé- en gezinsleven in die mate verstoort dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM. Een schending van deze verdragsbepaling kan niet worden vastgesteld."

2.2.2.5. Wat de schending van artikel 3 van het EVRM betreft, moet de verzoekende partij aantonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land van herkomst een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Zij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Zij moet concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat op zich evenmin (RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977).

De verzoekende partij betoogt dat zij afkomstig is uit het grensgebied met Kosovo waar de dagelijkse passage van Servische militairen en Servische gendarmerie een normaal leven onmogelijk maakt en kinderen traumatiseert. Zij wijst op de medische problemen van haar partner en van een van de kinderen die hier hun oorsprong zouden vinden en stelt dat hun behandeling niet mag worden onderbroken.

In casu legt de verzoekende partij geen begin van bewijs voor. Dit werd zo ook beoordeeld in de beslissing van 1 augustus 2017 waarbij de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Verder werd in deze beslissing reeds vastgesteld dat deze elementen door de verzoekende partij en haar partner reeds werden aangebracht enerzijds in hun verzoeken om internationale bescherming en anderzijds in verschillende verblijfsprocedures op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, doch deze procedures alle negatief werden afgesloten. De verzoekende partij houdt bijgevolg ook volledig ten onrechte voor als zou de verwerende partij voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing op geen enkele wijze rekening hebben gehouden met de gezondheidsproblemen van haar gezinsleden of de door hen voorgehouden gevaren in het herkomstland. Op basis van de voormelde vaststellingen kon de verwerende partij in alle redelijkheid oordelen dat een miskennis van artikel 3 van het EVRM niet blijkt. De in het kader van de verzoeken om internationale bescherming doorgevoerde toetsing aan het criterium voorzien in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet stemt zo overeen met artikel 3 van het EVRM. Verder kan eveneens worden aangenomen dat de doorgevoerde toetsing of een gezondheidstoestand in aanmerking komt voor een verblijfsmachtiging op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ook reeds een toetsing in het licht van artikel 3 van het EVRM omvat. In deze omstandigheden overtuigt de verzoekende partij niet dat het bestuur geen voldoende onderzoek in het licht van deze verdragsbepaling heeft doorgevoerd. Het betoog verknocht te zijn met België wijst verder nog niet op een reëel risico op behandelingen in strijd met artikel 3 van het EVRM bij terugkeer naar het land van herkomst. Ook het op bijzonder algemene wijze betogen "totaal niets meer verloren" te hebben in het land van herkomst, kan in dit verband in geen geval volstaan, en al zeker niet nu de verzoekende partij samen

met haar gezinsleden dient terug te keren en zij niet ontkent nog familieleden te hebben in zowel Kosovo als Servië.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.2.2.6. Artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet luidt vervolgens als volgt:

“§ 1 De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

[...]

§ 3 Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien:

[...]

4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven, of;

[...]

In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn.”

De verzoekende partij stelt dat ten onrechte wordt verwezen naar een eerder bevel om het grondgebied te verlaten dat niet werd uitgevoerd. Zij stelt dat rekening dient te worden gehouden met haar verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en de daarin vermelde buitengewone omstandigheden. De verzoekende partij gaat er met dit betoog aan voorbij dat enerzijds het indienen van een verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet geen schorsende werking heeft wat de eerdere verwijderingsbeslissing betreft en anderzijds de gemachtigde van de staatssecretaris op de dag van het nemen van de bestreden beslissing eveneens de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk verklaarde omdat de buitengewone omstandigheden niet konden worden aanvaard. In die zin heeft de gemachtigde van de staatssecretaris met alle elementen rekening gehouden, daar hij heeft gewacht om het thans bestreden bevel om het grondgebied af te geven tot nadat hij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaarde en vaststelde dat geen buitengewone omstandigheden voorliggen die verhinderen dat de betrokkene terugkeert naar het land van herkomst voor het indienen van de aanvraag via de reguliere procedure.

Verder stelt de verzoekende partij dat een loutere verwijzing naar artikel 74/14, § 3 van de Vreemdelingenwet niet volstaat om af te wijken van de normale termijn. Zij betoogt dat deze bepaling enkel een mogelijkheid inhoudt en geen verplichting. Zij is dan ook van mening dat er verder diende te worden gemotiveerd waarom de gemachtigde van de staatssecretaris gebruik maakte van deze mogelijkheid. Vooreerst wijst de Raad erop dat de verzoekende partij geenszins betwist dat zij geen gevolg heeft gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten. Verder dient te worden vastgesteld dat niet blijkt welk actueel belang de verzoekende partij heeft bij het aanvoeren van de schending van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet. Het belang dient immers niet alleen te bestaan op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift, doch het dient ook nog te bestaan op het ogenblik van de uitspraak. De verzoekende partij kan conform artikel 74/14, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet hoogstens een termijn van dertig dagen verkrijgen om vrijwillig uitvoering te geven aan het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, dat haar op 17 augustus 2017 ter kennis werd gebracht. De Raad kan slechts vaststellen dat de kritiek van de verzoekende partij er hoogstens toe kan leiden dat een vrijwillige vertrektermijn van dertig dagen diende te worden gegeven, termijn die thans reeds geruime tijd zou zijn overschreden. Er blijkt niet dat de verzoekende partij gedurende deze termijn op gedwongen wijze van het grondgebied werd verwijderd. Derhalve kan niet worden vastgesteld dat de verzoekende partij thans nog enig belang heeft bij haar grief.

2.2.2.7. Met haar betoog maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht, van de artikelen 3 en 8 van het EVRM of van de artikelen 7, 74/13 en 74/14 van de Vreemdelingenwet wordt, gelet op hetgeen voorafgaat, niet aannemelijk gemaakt. Enig machtsmisbruik blijkt evenmin.

2.2.3. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan de verzoekende partij ook niet

worden gevolgd waar zij stelt dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat de verwerende partij op basis van een correcte feitenvinding tot haar conclusie is gekomen. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan dan ook niet worden vastgesteld.

2.2.5. Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

De verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien februari tweeduizend achttien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS